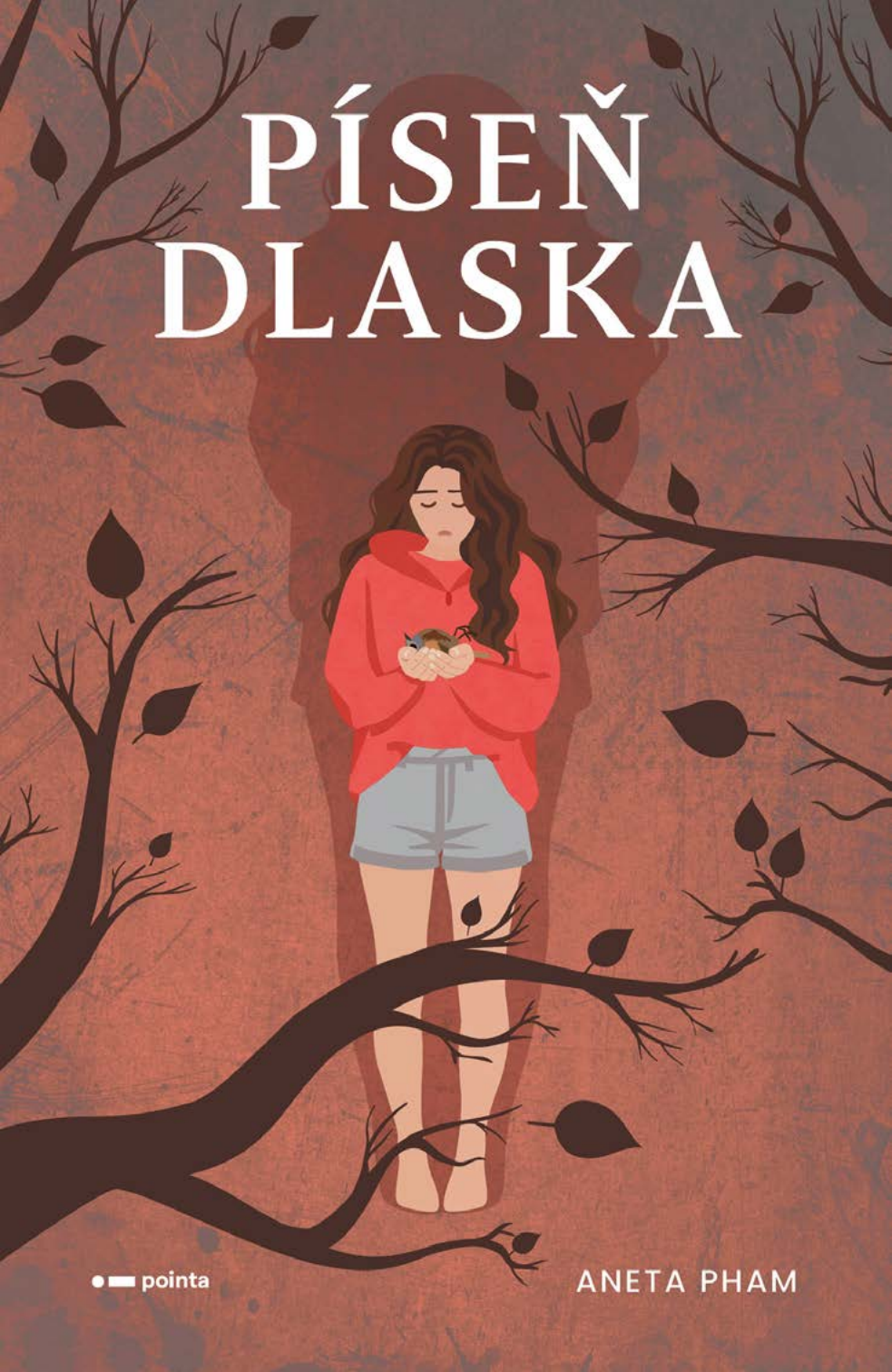
PÍSEŇ DLASKA

pointa

ANETA PHAM

Píseň dlaska

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

pointa

Aneta Pham
Píseň dlaska – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ANETA PHAM

PÍSEŇ DLASKA

ČÁST PRVNÍ

pointa

Text © Aneta Pham, 2026
Ilustrace © Magda Kadlecová, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-267-5278-3
ISBN e-knihy 978-80-267-5529-6 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-267-5547-0 (1. zveřejnění, 2026) (ePUB)
ISBN e-knihy 978-80-267-5548-7 (1. zveřejnění, 2026) (MOBI)

Pro všechny, kdo chápou, že láska není jen kouzlo z pohádky, ale něco, co se neustále vyvíjí a proměňuje, o co je potřeba se starat, ale dokáže být vytrvalá a krásná.

KAPITOLA 1.

REEM

„Libor byl moje první láska, moje první milování, můj první kolosální průšvih. Byl první a poslední, komu jsem se svěřila se svým tajemstvím. A i přes to, jak jsme se tehdy rozešli, věděla jsem, že mu mohu důvěřovat.“

„Kdo by to byl čekal, Petrželko,“ promluvil tiše.

Trochu mě to oslovení nakrklo, vytahovat po takové době minulost se mi nezdálo vhodné, ale nedala jsem to na sobě znát.

„Už jsem jiný člověk,“ odpověděla jsem s naprostým klidem.

Zasmál se a vystoupil ze svého úkrytu ve stínu. Konečně na něj dopadlo světlo a odhalilo tak důvěrně známé dolíčky ve tvářích. Smál se.

„Rád tě vidím, Petrželko!“

Vypadal přesně, jak jsem si ho pamatovala. Vysoký, tmavé, krátce střižené vlasy, nekonečně dlouhé řasy, které by mu každá žena záviděla, přátelský úsměv. I když už bylo docela chladno, předloktí měl odhalená. Na tom levém se jasně rýsovaly tři malé trojúhelníky. Přála jsem si, aby mě ty ruce objaly a už nikdy nepustily. Zvláštní pocit. Netušila jsem, že k němu pořád něco cítím.

Zhluboka jsem se nadechla. „Vůbec ses nezměnil.“

Libor neznatelně povytáhl obočí. „Ty ses změnila hodně,“ pokýval uznale hlavou. „Pojď, projdeme se,“ vzal mě za ruku a navedl ji k ohbí v lokti, kam dokonale zapadla. „Drž se mě, ať se neztratíš.“

Chvíli jsem zírala na malé černé trojúhelníky a na okamžik si připadala jako úplně normální kolečko v soukolí. Najednou jsem nebyla ta holka, která odešla až moc brzy z domu, živila se ilegální činností, šílela strachy z toho, že je objeví *saluki*. Byla jsem to jen já. Kdyby nás někdo viděl, musel by si myslet, že jsme jen dva milenci, co se procházejí při měsíčku. Přitiskla jsem se k němu a srovnala krok.

„Dlouho jsme se neviděli, už i ty máš své, že?" zeptal se, když viděl, kam můj pohled směřuje.

Nervózně jsem se zavrtěla. „Ano, ale… ještě jsem se nerozhodla, pořád jsou to jen tečky." Levou ruku jsem si zahanbeně schovala za zády, jako by to bylo něco, za co bych se měla stydět. Navíc tetování nebylo pod dlouhými rukávy vidět. Určitě už ale brzy zjistím, jak by ty drobné značky, které do celého světa vytrubují, kolik je vám let, měly vypadat.

„Takže?" pokračoval, aniž by na to více reagoval. „Nekontaktovala jsi mě jen tak z nostalgie, že?"

Hlasitě jsem vydechla. „Rovnou k věci, hm?" Přešli jsme most plný kamenných soch a vkročili do otevřeného prostoru. Nalevo od nás se rozprostíral park, napravo stály historické pomníky plné jmen, o kterých jsem nikdy neslyšela. O čem jsem ale rozhodně věděla, byl koncert Korvuse, na který upozorňovala obří reklama tyčící se nad nedávno dostavěnou arénou. Koncert měl být její úplně první událostí. Tolik jsem chtěla být u toho, ale bylo naprosto nemožné získat lístky.

„Bylo by to tak špatné, kdyby se jednalo o nostalgii?" pokračovala jsem další otázkou.

„Asi by to bylo lepší… jednodušší."

„To zní moc hezky, jenže… život se od doby, co jsme se viděli naposledy, dost změnil." Sevřela jsem jeho ruku pevněji, než jsem měla v úmyslu.

Libor se zastavil a podíval se na mě. „Chceš si na to sednout?"

Pár vteřin jsem jen stála, rozmýšlela možnosti, nakonec jsem přikývla. Zamířili jsme tedy k parku, který skýtal perfektní útočiště pro unavené páry. Sedli jsme si na lavičku, nikdo nic neříkal, naše ruce se stále dotýkaly. Navzdory chladnému počasí byla ta jeho, i když napůl odhalená, příjemně teplá.

„Proč jen musíš být tak děsně milý?“ zvedla jsem k němu pohled.

Libor se zasmál a ve tmě se zaleskly jeho zuby. Moje srdce začalo tlouct jako zběsilé. Vyprostila jsem ruku z jeho sevření a doufala, že si to špatně nevyložil.

„Asi… prostě jen nedokážu smazat naši minulost, Petrželko.“ Zvedl dlaň k mojí tváři, ale vzápětí ji stáhl zpět. Jak jinak, když jsem prve tak vyšilovala. Byl až příliš ohleduplný. Polkla jsem. Přitom jsem toužila po tom, aby se mě dotkl…

„Je ti zima, celá se třeseš!“ Vzal moje ruce a třením se mi je snažil zahřát. „Sakra, seš jako led!“

„Já je mám studené pořád,“ řekla jsem strojeně a dívala se na to křehké spojení.

„Na to jsem úplně zapomněl,“ vykulil oči, jako by to bylo nějaké převratné zjištění. „Vždycky jsi je měla studený, nedokázal jsem to pochopit.“ Celou dobu se na mě díval a mně se najednou chtělo hrozně brečet. Nevím, odkud to přišlo, ale zničehonic mi po tváři stekla slza. Doufala jsem, že si toho v té tmě nevšimne, ale to se bohužel nestalo. Přestal se zajímat o moje ruce a slzu mi setřel.

„Promiň, to jsem nechtěl.“

Vlastně byl úplně jiný než kdysi.

„Ne, to já… nevím, co to do mě vjelo. Prostě… je hezké tě znovu vidět,“ vysoukala jsem ze sebe. Slova v tu chvíli však nedávala žádný smysl.

„Asi bysme se měli vídat častěji, abys u našeho setkání pokaždé nebrečela,“ usmál se na mě povzbudivě. Měl pravdu, posledně jsem taky brečela. Posledně, když jsem ležela

v nemocnici a on mi říkal, že to musíme ukončit, že už to takhle dál nejde.

Předtím se ale naše rodiny často scházely a my jako děti – tedy já byla dítě, on už moc ne, byl o devět let starší – jsme se hodně sblížili. Bylo mi třináct let, když jsme se setkali poprvé. Tehdy mi přišel jako namachrovaný frajírek. Působil tak odtažitě a nad věcí, ale pak jsme se spolu dali do řeči. Té malé holce se svět najednou přetočil vzhůru nohama. Byla jsem pro něj ochotná udělat cokoliv, klidně bych skočila z okna. Svým způsobem jsem to i udělala, tenkrát nám to připadalo jako fajn nápad, ale pokoušet se krást za pomoci mých schopností nebylo moc chytré. Táta se mohl zbláznit, když mu volali z nemocnice, aby za mnou přišel a podepsal potřebné souhlasy. A tehdy jsem si řekla, že už nikdy nikomu nepovím, co dovedu. Moci někomu upravit myšlenky je sakra nebezpečné. Můžete tím zařídit cokoliv.

„Asi je toho na mě v poslední době trochu moc," pokusila jsem se chabě obhájit. „Takže, proč jsme vlastně tady…"

„Chápu, sentimentu bylo dost!" V jeho hlase znělo pobavení, ale přesto něco nasvědčovalo tomu, že by skutečně rád věděl, kvůli čemu jsem se s ním chtěla setkat.

„Je to trochu… komplikované," začala jsem, jak nejlépe jsem dovedla. Ano, ironie není moje silná stránka. Libor na to nic neřekl, jen se dál tiše díval a vyčkával. „Potřebovala bych pomoc z těch správných míst, pomoc, která…" V jeho očích pomalu dohasínala předchozí uvolněná atmosféra, místo ní se začalo objevovat jakési uvědomění. A nelibost. Stále ale nic neříkal.

„Potřebovala bych, abys něco řekl," napověděla jsem mu. Sama jsem tu větu dokončit nedokázala.

„Promiň, zrovna se mi snažíš říct, že bys mě chtěla ze známosti zneužít, protože dělám tu správnou práci, nemýlím-li se."

Vystihl to naprosto přesně. Provinile jsem se na něj podívala. Bodlo mě u srdce. Jsem neuvěřitelně zlá osoba.

Z jeho výrazu jsem nedokázala nic moc vyčíst, byl profesionál, poznala jsem, že přepnul do úplně jiného módu. Byl chladný a odtažitý a mě to vyděsilo. Připadala jsem si jako ta malá holka, která poprvé začala objevovat svět dospělých.

„Bojím se toho, že… že se mě vlastně ani nemusíš ptát. Takže se ptám já: proč mě prostě nepřinutíš?" předhodil mi mou schopnost tak nečekaně, až jsem sebou trhla.

To zabolelo! Jak se mohl na něco takového vůbec zeptat?!

„To bych nikdy neudělala!" vyhrkla jsem. „Tvoje myšlenky bych nikdy – NIKDY – násilně nerozervala. Musíš mi věřit."

„Záleží ti na tom, abych ti věřil?"

„Ano. Jsi jediný člověk z mé minulosti, kterému důvěřuju já. Jsi jediný, komu jsem o své schopnosti kdy řekla a, nikdy jsi mě neprozradil ani nezklamal."

Libor pokyvoval hlavou. „Tak ven s tím, pokud s tím nebudu souhlasit, slibuji ti, že všechno, co teď řekneš, zapomenu, jako bys to nikdy nevyslovila." Pozvedl ke mně malíček pravé ruky. Nejpevnější slib, který kdy existoval. A tak jsme ho stvrdili a já začala vyprávět.

Řekla jsem mu všechno, co mě v posledních měsících tížilo, řekla jsem mu, co dělám a proč to dělám. Začala jsem chvílí, kdy jsem odešla z domu, že jsem se pohádala se sestrou a jak se jí od té doby vyhýbám, čímž jsem se dostala k Tomovi, mému příteli, mému obchodnímu partnerovi. Pověděla jsem Liborovi o své práci a o tom, jak moc mě baví vyrábět zbraně a hlavně je navrhovat. Zmínila jsem i to, že mě Fortis, náš největší odběratel, děsí. Měla jsem z něj špatný pocit, jen jsem to neuměla pojmenovat, až doteď. A potom jsem zmínila to mrazení v zádech pokaždé, když jdu po výrobní hale, pohled vrátného, Fortisovy narážky o zmizelých lidech, o čmuchajících *saluki*. Nechtěla jsem dělat unáhlené závěry, ale něco ve

mně křičelo, snažilo se to upoutat moji pozornost. Můj šestý smysl, který mě chtěl ochránit. Po dobu, co jsem mluvila, neustále těkal mezi mýma očima a rukama, kterými jsem zuřivě gestikulovala.

„Proto bych potřebovala zjistit, jestli se skutečně něco děje, nebo jestli blázním," skončila jsem své vyprávění a vzhlédla. Pořád tam byl a poslouchal. Za celou dobu neřekl jediné slovo. A ticho trvalo dlouho poté, co jsem domluvila. Evidentně se v něm pralo úplně všechno.

„Víš, já jsem tě měl vždycky rád. Chtěl jsem, abys byla v bezpečí a byla prostě šťastná. Teď jsi už dospělá žena a dokázala ses o sebe postarat úplně sama. Asi bych si pro tebe představoval jinou kariéru, ale i tak jsi to nějak zvládla. Ale…" zarazil se. Naslouchala jsem jeho slovům a snažila se na sobě nedat znát netrpělivost a znepokojení, které se mi rozlévaly celým tělem. „Vždyť ty ani nevíš, v jak moc velkých sračkách ses ocitla! Komu důvěřuješ, s kým dokonce žiješ! Kdybych jen tušil, že jsi v tom zapletená… Sakra, Reem! Jestli rychle nezmizíš, tak seš úplně v prdeli. Nejsem si jistý, jestli ti pohřešovaní mají nějakou spojitost s tou ilegální výrobnou zbraní, ale kolegové, co na tom dělají, mají docela dost vodítek a tahle varianta se zdá velice pravděpodobná. Navíc to opravdu chtějí vyřešit."

„Takže mám pravdu, nezdá se mi to. Jdou po nás?"

Další slova se z něj sypala neuvěřitelnou rychlostí. „Není to nic malého a radím ti, zpřetrhej všechny nitky, které tě s tím člověkem pojí, a uteč od něj! Jestli je v tom skutečně zapletený, nečeká ho malý trest. I jen za výrobu zbraní půjde sedět na hezkou řádku let. A jestli tam chytí i tebe, máš to spočítaný úplně stejně. "

Mohl do toho být Tom skutečně namočený? Ale to bych si přece něčeho všimla! Hlavou mi běžely myšlenky jako o závod, když mi došlo, co vlastně můj společník říká. Nepodezříval jen jeho, ale i mě.

„Ale nemyslíš si, že s tím mám něco společného já, že ne?“

Odvrátil hlavu stranou. „Já nevím, Reem, už je to tak dávno, co jsme se znali. Jen říkám, jak to je. Stopy vedou k vám,“ ukázal mým směrem. „Nevím, jestli se to na vás snaží jen někdo hodit, nebo jestli s tím máte skutečně co do činění, ale tohle se ututlat nedá. O tom všichni vědí a opravdu se těší na to, že si na vás pěkně smlsnou.“ V jeho očích byl jen smutek.

Neměla jsem důvod mu nevěřit, i když se mi vůbec nelíbilo, co si o mně myslí. Vycházelo mi, že mám jen dvě možnosti: buď se vrátit domů a Toma se zeptat, nebo se vrátit domů, sbalit se a odejít. Ale kam bych šla? Co bych dělala?

„Děkuju, Libore,“ hlesla jsem a vstala z lavičky. Už jsem tam nemohla déle sedět a snášet tu tíhu, která mi svírala útroby.

Libor mě ale ještě chytil za ruku. Jeho teplo mi na chvilku rozehřálo zápěstí. „Buď opatrná, prosím, Petrželko.“

Seděla jsem uprostřed bytu, který jsem poslední tři roky nazývala svým domovem, a zírala na obrovskou skvrnu na zdi, jež tam zůstala po laciném červeném víně a takové malé výměně názorů, která mě ale naštvala tolik, že jsem láhev zvedla a vší silou ji po něm mrštila. Vyhnul se, a tak to odnesla zeď za ním. To bylo asi před půlrokem. Pořád jsem mu opakovala, že se mi něco nezdá, že bychom dílnu měli přemístit, ale on to tvrdošíjně odmítal. Byl to moc výhodný prostor, nechtěl o něj přijít. Navíc všechny budovy, které spadaly pod *Míškův institut pro rozvoj luminiscenčních rostlin,* měly speciální vlastnosti, které jinde nebylo možné najít. Jo, byl to poklad, ale přijít kvůli tomu o život byla hloupost.

A jak vidno, měla jsem pravdu! Libor mi to potvrdil. Celý den jsem přemýšlela, jak to Tomovi vmetu do obličeje, ale na nic jsem nepřišla.

„Nejdeš spát?“ prošel kolem, umyl si ruce a opřel se zády o lednici. Jeho oči mě propalovaly.

„Za chvilku, jen ještě něco dodělám,“ usmála jsem se. Doufala jsem, že na mně nic nepozná, ale to asi nebylo možné. I když je mi už dávno jedno, co si o mně myslí, a po dnešku ještě více než před tím, udržuju tu idylku vztahu romantického i pracovního. Pro přežití to bylo v tuto chvíli nejdůležitější. Navíc dohromady nám to šlo vážně skvěle. On se staral o to, aby vše fungovalo, a já vyráběla tolik žádané produkty.

Je to už pár let, co jsem se dala na ilegální stranu obchodu, ale nikdy mi to nemuselo dělat těžkou hlavu – až doteď. Protože teď nám jsou v patách *saluki*. Ochranná jednotka země. Jsou vytrvalí, chytří, přesní a hodně otravní. Nikdo jim neuteče, dřív či později každého vyčenichají. Děsilo mě to, nechtěla jsem skončit ve vězení, nechtěla jsem… Kdo ví, co by mi provedli. Jaké jsou vlastně dneska tresty za vyrábění chladných zbraní? Nemám tušení, ale nevidím to nijak růžově.

„Vážně ti nic není? Jsi až moc zamyšlená,“ zajímal se Tom.

Byl by skvělá partie, kdyby nebyl tak paličatý. Jasně, že jsem se zakoukala do vysokého tmavovlasého muže s černočernýma očima. Vždycky chodil vkusně oblečený, košili téměř nikdy nesvlékal, byl dokonalý obchodní partner, navíc měl vypracovanou postavu, a to vážně lahodilo mému oku. Nejdřív nám to šlo vážně moc dobře, dokud se naše názory jednoho krásného dne nestřetly. Od té doby jsem byla jako na trní, pořád se ohlížela přes rameno. Sem tam jsem Tomovi návrh na přestěhování dílny připomenula, ale on si pořád stál za svým. Nedokázala jsem pochopit, proč byl tak tvrdohlavý.

„Může za to tvoje sestra? Zítra má narozeniny, že?“ pokračoval ve vyptávání.

Hlasitě jsem vydechla. „Ano.“ Ano i ne, ale byla to vážně dobrá výmluva pro mou „zamyšlenost“. Lezla mi krkem. Byla

nejmladším člověkem na světě. To je mi teda velká zásluha, to přece mohl být kdokoliv, ale bohužel to byla moje sestra. No tak se narodila jako poslední po vyhlášení zákona O zákazu reprodukce obyvatelstva, který před dvaceti lety ohlásil ministr Dlask. A co jako? Díky tomu ji museli znát všichni na planetě? Bylo to neskutečně otravné. Její bezdůvodná popularita byla jedním z důvodů, proč jsem odešla z domova. Nebylo to nijak dramatické, normálně jsem se dohodla s rodiči, že se odstěhuju, už mi bylo dvacet. Jakmile jsem měla na předloktí svoje první dvě značky, byla jsem dospělá. Mohla jsem si dělat, co jsem chtěla. S rodiči se scházím asi jednou do měsíce. Mám je moc ráda, ale s ní jsem už žít nedokázala.

„V tom případě…" přistoupil ke mně a objal mě. Prsty mi přizvedl bradu a já mu chtě nechtě pohleděla do těch hlubokých očí. Políbil mě. „Můžu tě přivést na jiné myšlenky," pošeptal mi do ucha. Sjel rukama k mému pasu a pomalu začal vyhrnovat tričko. Zvedla jsem ruce a nechala ho ten kus látky odhodit na podlahu. Jeho rty dorážely na mé stále prudčeji. Brala jsem to jako příjemnou formu relaxace.

Obtočila jsem mu nohy kolem boků. Zdvihl mě ze stoličky, na které jsem seděla, aby mě mohl odnést do vedlejší místnosti, položit na postel a vrhnout se na mě jako dlouho hladovějící šelma.

Když usnul, vytratila jsem se ven. Potřebovala jsem si pročistit hlavu. Čerstvý vzduch nepomáhal, zavítala jsem tedy do své oblíbené putyky. Byl to malý prostor s plastovými stolky a židlemi a dost hrdým barmanem, který nestrpěl žádné narušování zásad slušného chování. Často jsem se tak od něj dočkala pohledu, kterým by dokázal zničit celé moje bytí.

Zrovna jsem si prohlížela zarámované plakáty polonahých žen, jež visely v zadní chodbě cestou k záchodům, když mě někdo chytil a trhl mnou ke zdi.

„Co to sakra děláte!“ rozkřičela jsem se, ale zacpal mi rukou ústa.

„Nekřič, nic ti neudělám,“ sykl ten muž.

Ještě chvilku jsem se s ním snažila prát, ale nebylo to nic platné. Celou dobu na mě klidně hleděl očima prazvláštní barvy. Byly hnědé s tenkým zářivě zeleným proužkem kolem zornice.

Dívala jsem se do nich a přestala se bránit, jako by mě zhypnotizoval.

„Omlouvám se, jen…“ promluvil znovu tiše. Trochu ode mě poodstoupil, když viděl, že už neprotestuju.

Pořád jsem zírala na jeho oči. Zrzavé vlasy měl svázané do malého drdolu, ale pár pramínků z něj vypadlo a svezlo se dolů, jako by se toužily těch očí dotknout. Já po tom toužila.

Vtiskl mi něco do ruky, ale nevěnovala jsem tomu moc pozornosti. Mnohem více mě zajímalo jeho tetování. Předloktí mu zdobila tři žhnoucí slunce, za každých deset let života jedno. To znamenalo, že mu bylo třicet. Teprve nedávno přestal stárnout. Znovu jsem se vrátila k jeho obličeji. Tak takhle to vypadá, když se zastaví čas?

„Vezmi si to,“ vtiskl mi mezi prsty papír, který doteď svíral. „Je to určené tobě.“ Zhluboka si oddechl. Otočil se a měl se čile k odchodu, chytila jsem ho ale za bundu.

„Ty mě znáš? Kdo jsi?“

On ale jen zavrtěl hlavou a smutně se usmál. „Promiň.“ Vyprostil se z mého strnulého sevření a vypařil se.

Zůstala jsem tam stát jako přikovaná. Kdo to byl? Jak věděl, že mě tu najde? Jak věděl, že chce najít zrovna mě? A jak jsem ho mohla nechat tak lehce zmizet?

Vzápětí mi došlo, že něco držím. Rozbalila jsem složený kus papíru a prohlédla si ho v mdlém nažloutlém světle. Rázem mnou projela podivná vlna vzrušení a strachu. Měla jsem

pocit, že začnu zvracet, ale trvalo to jen okamžik. Pořád dokola jsem četla ta slova psaná úhledným rukopisem. Slova svojí úplně první *předpovědi*.

KAPITOLA 2.

GABRIEL

„Lidé se zvláštními schopnostmi se dali snadno poznat podle nepřirozené barvy očí. Kvůli možné diskriminaci bylo vynalezeno oční barvivo, to mělo být dostupné každému. Od té doby mohly mít oči jakoukoliv barvu. Možná mi mělo dojít mnohem dřív, že je Alioth jedním z nich… jedním z nás.“

„Pojďme,“ promluvil tichým hlubokým hlasem a natáhl ruku k muži sedícímu na chodníku, který zvedl hlavu a upřel na něj své fialové oči, o kterých si všichni mysleli, že vznikly díky tolik oblíbenému očnímu barvivu.

„Už je to v pořádku, Thí.“

Muž přijal nabízenou pomoc a vstal. „Asi už vážně začínám stárnout,“ zasmál se Alioth. *Thí* byla přezdívka, kterou slýchal jen z těchto úst. Většina lidí ho znala jako Korvuse. Byl velice úspěšným zpěvákem, a proto se snažil zachovat svůj soukromý život coby tajemstvím. Dařilo se mu to docela dobře. Jeho manažerka mu vymyslela krásný příběh o neexistující rodině, která už bohužel není mezi námi. Fanoušci tak mohou opěvovat nejen jeho krásu a dokonalý hlas, ale i statečnost a houževnatost.

Alioth se zavěsil do nabízeného rámě a společně vyrazili po rušné ulici zalité světlem zapadajícího slunce.

„Ty už si ze mě zase střílíš?“ povytáhl jedno obočí Gabriel. Jeho tvář zůstávala téměř neměnná, jako vytesaná do

kamene, přesto ale jedinečná a vřelá. Gabriel Dlask. Vysoce postavený politický činitel. Klidně si vykračoval ruku v ruce společně s proslulým Korvusem. Několik přihlížejících očí je poznalo a zvědavě pozorovalo, ale nikdo se neodvážil přiblížit.

Gabriel si těch pohledů všiml, ale nedal na sobě nic znát. Užíval si přítomnost Aliotha, kterého už několik týdnů neviděl. Sám se před pár dny vrátil z pracovní cesty a Alioth měl brzy odjet na další turné. Bylo jen málo dní, kdy se mohli sejít. Ještě míň bylo těch, kdy mohli být sami.

„Možná už mě to začíná unavovat," zašeptal Alioth, jako by doufal, že to Gabriel neuslyší. „Gabe, co kdybych chtěl skončit? Myslíš, že mě budou hodně nenávidět?" zeptal se už hlasitěji.

Gabriel se zamyslel, pohled upřený stále před sebe. „Myslím, že spousta lidí by byla určitě smutná. Ale co bys dělal místo toho? Zpěv přece miluješ."

Alioth si povzdechl. „Já vím, ale… pořád bych měl tebe, ne?" usmál se a podíval se na něj psíma očima.

Gabriel neodpověděl, jen se zasmál. Poprvé od chvíle, kdy se dnes potkali. Aliotha to viditelně uklidnilo, alespoň na chvíli.

„Každopádně by ses měl zamyslet nad svojí budoucností, máš před sebou ještě spoustu let, můj milý Thí, nemůžeš přece jen vysedávat doma."

Alioth protočil oči a vyčítavě se podíval na svého přítele. „Kdo jsi a co jsi udělal s mým hodným tichým Gabrielem, který se mnou obvykle tráví čas?"

„Ha ha," prohodil s naprosto vážnou tváří.

„Aha! Tady je! Už jsem se bál," zasmál se Alioth a šťouchl ho do tváře.

Gabriel nesouhlasně zamručel, ale dál už nic neříkal. Bylo příjemné být jen tak spolu.

Šli mlčky a pozorovali hemžení kolem. Někteří lidé se scházeli v hloučcích a o čemsi zaujatě diskutovali, jiní pospíchali

někam do dáli. Nebylo poznat, jak jsou staří nebo jakou mají náladu. Jediné, co je spojovalo, byla tato chvíle a místo.

Velká města doslova praskala ve švech. Každý, kdo mohl, chtěl být v centru dění, mít vše po ruce. Město byla nesmrtelná nespící bytost určená k obletování a uctívání.

Vesnice už téměř neexistovaly. Taková místa byla již dávno opuštěná a jedinými obyvateli těchto oblastí byla divoká zvířata, která byla připravena zabíjet. Alespoň tak se to ve městech tradovalo.

„Slyšel jsem, že se brzo něco semele," nadhodil Alioth.

Gabriel se vedle něj viditelně napjal. Bylo mu jasné, odkud tohle *tušení* pochází. „Zase jsi poslouchal nějakého pochybného *forecastera*?" povzdychl si. Nervózně přejel svého přítele pohledem.

„Tohle znělo tak… vážně… naléhavě! Opravdově…" snažil se obhájit. Ano, byla pravda, že s takovými tezemi přicházel poměrně často. Bavilo ho povídat si s *forecastery*. Byli kořením tohoto světa, a i když se jejich *předpovědi* často nenaplnily, jednou za čas přišlo něco velkého.

Gabriel naopak *předpovědím* nikdy nevěnoval pozornost. Podle něj to bylo jen hloupé blábolení bláznivých lidí. Většina z nich ani neměla kde bydlet. Bylo proto naprosto jasné, že jediné, co mohli dělat, bylo vymýšlet si nesmyslné *předpovědi* a prodávat je stejně bláhovým jedincům. Tomu přece nemohl věnovat svůj drahocenný čas.

„Opravdu?" řekl jenom. Věděl, že Alioth se o to skutečně zajímá, a nechtěl být vůči němu hrubý, zvlášť když se tak dlouho neviděli. Ale vážně to musel vytahovat, jestliže znal jeho názor?

„Já vím, že ty na tohle vůbec nevěříš, ale… ten týpek jako by promlouval přímo ke mně! Byl jak v transu. Bylo to trochu děsivý, ale myslím, že ta *předpověď* byla určená mně! Jen tomu moc nerozumím." Alioth vypadal, že si celou tu situaci

znovu přehrává v hlavě a snaží se přijít na význam oněch magických slov.

„Aha, a co ti řekl?“ zeptal se naprosto chladně, nezúčastněně, ale tím se Alioth nenechal vyvést z míry. Gabriel moc dobře věděl, že tahle konverzace neskončí, dokud jeho přítel neřekne všechno, co má na srdci.

„Přesně si to nepamatuju,“ začal vyhýbavě.

„Takže jsi byl opilý,“ konstatoval Gabriel,

Alioth si hlasitě povzdechl, ale přesto pokračoval: „Bylo to něco o tom, že hvězda pohasne a padlý anděl se spojí s démonem, aby nastolili nový řád,“ usilovně se soustředil, vypadalo to, že se snaží použít všechna důležitá slova, která v *předpovědi* padla.

„Vážně?“ protáhl Gabriel. „Kdo ještě dneska mluví o andělích a démonech? Musíš uznat, že to zní trochu divně.“ Pokud měl o něčem pochybnosti, vždycky to řekl na rovinu.

Alioth se pustil jeho ruky a zastavil se. Chvilku trvalo, než Gabrielovi došlo, co se stalo. Otočil se a zabodl do něj své temně modré oči, které kontrastovaly se zapadajícím sluncem. „Tohle je pro mě důležitý! Nejsi jediný na světě, kdo něco ví!“ pronesl vyčítavě.

Gabriel si skousl ret a vrátil se o tři kroky zpátky – tak, aby stál přímo před ním. „Thí,“ řekl jemně a pohladil ho po tváři. Dělal to vždycky, když se chtěl omluvit. Málokdy používal slova. Bylo o tolik jednodušší omluvit se pohledem, pohlazením, dotykem. Slova byla příliš složitá a nejednoznačná.

„Já to přece vím, jen *předpovědím* nedokážu věřit jako ty. Tak netrucuj a pojď domů. Slibuji, že si tě tam v klidu vyslechnu a budu hodný,“ dodal a znovu chytil Aliothovu ruku.

„Vážně mě vyslechneš?“ ujistil se.

„Lhal jsem ti snad někdy?“

„Ahoj, drahoušku," podrbal Gabriel na hlavě černou kočku, která ho přišla přivítat.

„Čennaj! Zlato, ty jsi tak vyrostla!" vrhl se na zvíře Alioth a snažil se ho umazlit. Potom ze sebe skopl boty a sedl si do pohodlného ušáku, kde veškerou svou pozornost věnoval hebkému zvířeti. Koupili ji spolu před šesti měsíci. Bylo to ještě koťátko a Alioth z něj měl upřímnou radost, jako malé dítě, které konečně uprosí rodiče, aby si mohlo pořídit svého prvního mazlíčka.

Gabriel je chvilku mlčky pozoroval. „Moc jsi jí chyběl," podotkl měkce.

Alioth zvedl hlavu a usmál se. „Musíš mě zvát častěji," řekl na to jenom a dál hladil kočku, která si jeho pozornost viditelně užívala.

„To ty se nechceš nastěhovat." Gabriel pomalu vytáhl čistou sklenici a nalil do ní vodu. Sedl si do křesla naproti Aliothovi, sklenici postavil na stůl.

„Vždyť víš, že tak to není." Alioth přestal kočku drbat, ta okamžitě vystřelila z jeho klína pryč, a ještě si stihla postěžovat hlasitým zamňoukáním.

Gabriel se smutně usmál a pohodlně se opřel. Zavřel oči, zhluboka se nadechl, až potom znovu promluvil: „Já vím. Chceš mi teda teď povědět o té *předpovědi*?"

Alioth zavrtěl hlavou.

„Nebo chceš raději mluvit o něčem jiném? O práci? O tom, co se stalo?"

„Co takhle chvilka klidu?" navrhl místo konverzačních témat Alioth. Zavrtal se hlouběji do křesla, zavřel oči a po chvilce začal pravidelně oddechovat.

Gabriel se tomu musel chtě nechtě zasmát. Kolikrát si jeho přítel stěžoval, jak špatně se mu spí, ale jakmile zavře oči v jeho blízkosti, okamžitě usne. Neměl tedy šanci si jeho slova o nespavosti ověřit. Vstal a políbil ho na čelo. „Mně jsi také moc chyběl," zašeptal. „Teď si odpočiň."

Alioth na to cosi nesrozumitelně zamumlal a spal dál. Gabriel ho přikryl dekou a odebral se do kuchyně připravit něco k večeři.

„To je v pořádku, Lucie. Dnes ani zítra vás nepotřebuji. Ano, děkuji. A udělejte, prosím, nákup. Nezapomeňte na citrony. Ano, já vím, že jsou drahé, ano, přesto je chci. Na shledanou pozítří." Gabriel ukončil hovor a dál se věnoval krájení zeleniny. Vaření ho vždycky uklidňovalo, ale rozhovor s Lucií, která mu vypomáhala v domácnosti, ho opět dost vyčerpal. Nedovedl si vysvětlit, jak je možné, že v tomto značně pokročilém světě stále existují tak… jednoduší jedinci. Její otázky ho velice často přiváděly k šílenství.

Najednou ho ze zamyšlení vytrhly zvláštní zvuky. Vzhlédl od pracovní desky, úplně zapomněl, že tu nebyl sám.

„Promiň, že jsem tak vytuhnul," Alioth se přibližoval šouravým krokem do kuchyně a mnul si pravé oko. Vypadal, že pár dalších hodin spánku by ho neurazilo.

„Zase nemůžeš spát?" zeptal se starostlivě Gabriel. Sledoval svého přítele, jak prohrabuje skříňky a hledá něco k snědku. Nakonec se spokojil s mandarinkou, kterou si odnesl ke stolu, kde ji pečlivě oloupal a velice pomalu jedl.

„Hm, nějak to nejde… když nejsi poblíž," mrkl na Gabriela a vložil si do úst šťavnaté ovoce.

„Zůstaneš přes noc?" zeptal se s předstíraným klidem. Byl si téměř jistý, že se na něco takového ptát nemusí, ale existovala nepatrná možnost, že by se chtěl vrátit do svého bytu.

Alioth se zasmál a položil zbytek mandarinky na stůl. Vyskočil ze židle a sedl si na pracovní desku hned vedle pokrájené zeleniny. „Neměl jsem v plánu nechat se vykopnout. Jen mám pocit, že ani dnes se moc dobře nevyspím," dodal laškovně a olízl si rty.

Gabriel odložil nůž a opřel se o lednici. „V tom případě si klidně můžeš vzít pokoj pro hosty. Tam budeš mít klidu dost."

„Cože!" vyrazil ze sebe dotčeně Alioth. „To bys mi udělal? Vyhostil mě na to temné studené místo?! Ty mě snad chceš zabít, ne mi pomoct!"

Gabriel sledoval to divadlo s povytaženým obočím. Dobře se bavil. Jeho přítel dokázal svůj talent pro drama vždycky využít v pravou chvíli. Nevynechal jedinou příležitost, kdy mohl přehánět. Tohle všechno na něm ale zbožňoval. Od jeho jiskřivého pohledu až po smysl pro humor.

„Možná," Gabriel k němu přešel blíž, mnohem blíž, „možná, aby ti nebyla zima… ti tam pošlu kočku." Poslední slova mu zašeptal přímo do ucha. Alioth zatajil dech. „Co?" odstrčil ho a seskočil na zem. Naštvaně se otočil a chtěl jít směrem ke stolu, ale Gabriel ho chytil za paži dřív, než to stihl udělat.

Nejprve se podíval na svoji uvězněnou ruku a potom dojel očima až ke Gabrielovu obličeji. Usmíval se. Hra skončila. Gabriel ho přitáhl k sobě a silně objal. Alioth se podvolil, úplně se v jeho náruči ztratil.

„Měl bych to jít dovařit," řekl po chvilce Gabriel, která ale byla příliš krátká na to, aby mu to Alioth chtěl dovolit.

„Jo, asi jo," zamumlal Alioth nakonec, ale navzdory svým slovům se k němu přitiskl ještě pevněji. Gabriel uchopil jeho obličej do dlaní a políbil ho. „Zítra mám celý den volno. Můžeš tu se mnou být a odpočinout si, jestli chceš," navrhl mu.

Alioth se na něj smutně podíval, sedl si na barovou židli naproti a sledoval proces vaření. „V jedenáct musím být ve studiu. Nahrávám novou písničku."

„Vážně?" Gabriel nechal rozehřát pánev a dal smažit zeleninu. „Napsal jsi novou píseň? To je skvělé!"

„Jo, doufám, že se ti bude líbit," usmál se na něj Alioth.

Gabriel ho po očku sledoval, vypadal opravdu unaveně, ale nechtěl mu to předhazovat, nechtěl se přehnaně vyptávat. Doufal, že během večera vše vyplyne z nenuceného hovoru.

„Zazpíváš mi ji?“ zeptal se místo dalších otázek, které ho napadaly.

Alioth se nadechl. „Teď ještě ne,“ skousl si ret. Místo vysvětlení sklouzl ze stoličky a začal vytahovat talíře z čirého skla.

Gabriel se na něj zamyšleně díval, ale nic neřekl. Ovšemže ho zajímalo, proč mu ji zazpívat nechce, zajímalo ho, proč je tak unavený, co dělal celou dobu, co se neviděli, na co myslí, co ho tíží, jak se cítí a dalších tisíc věcí, ale ani na jedinou se nezeptal. Jen se usmál a nandal na talíře hotové jídlo.

„Můžu zapnout zprávy?“ zeptal se Thí.

Gabriel nezúčastněně pokýval hlavou. Stále byl ztracen ve svých úvahách, neměl chuť se teď soustředit na svět tam venku, bylo ale jednodušší souhlasit.

Ze stropu vyjela tenká skleněná tabule, kde se vzápětí objevil obličej známé televizní hlasatelky Klárky Čírky.

Donesl talíře na stůl a společně se pustili do jídla.

„Dnes je tomu právě dvacet let od doby, kdy se narodilo poslední dítě. Ludmila ‚Saigo‘ Kavka.“ Vedle hlasatelky se na obrazovce objevila fotografie zmiňované. Dívka se na ní usmívala, její studený pohled vodově modrých očí zíral kamsi do prázdna. Krátce střižené blond vlasy, v dnešní době tolik nezvyklé, trčely do všech stran, i přesto z ní sálala jakási zvláštní elegance. Dívka měla pod levým okem malý hnědý flíček. Byla svým způsobem krásná. Avšak to nejzajímavější na ní byl věk. To magické číslo, nejmenší ze všech na celém světě.

„Gratulujeme, Saigo!“ pokračovala hlasatelka. *„Drž hlavu vzpřímeně, a tvé kroky povedou k lepším zítřkům!“* rozloučila se naučenou replikou a vzápětí se věnovala jiné zprávě.

Gabriel si hlasitě povzdechl. Nechtěl to poslouchat! Moc dobře věděl, jak se věci mají.

Alioth se na něj pohoršeně podíval.

„Kvůli tomu jsi se chtěl dívat?“ zeptal se Aliotha, když zachytil jeho pohled.

„Ano, zajímalo mě to.“

„Aha.“

„Nepřijde ti to důležitý?“

„Vlastně ani ne. Je to jen obyčejná holka,“ pokrčil rameny Gabriel.

„Je posledním narozeným dítětem a je to už dvacet let! Opravdu… zvláštní pocit, že se už tak dlouho nenarodil žádný člověk.“

Gabriel si ho skepticky prohlížel, ale nic neříkal.

„Myslíš, že se dočkáme toho, že se narodí další dítě?“ pokračoval Alioth a nevšímal si jeho pohledů. „Přijde mi to smutný. Má tohle být ten pokrok, o kterým se mluvilo?“ mluvil tiše, celou dobu se díval do talíře, jídla se ještě ani nedotkl.

„Co se děje, Thí?“ Tohle nebylo jen tak, to si Gabriel uvědomoval. Odložil příbor a díval se na svého partnera sedícího naproti. Natáhl k němu ruku, ale Alioth ji neuchopil.

„Mám takovej pocit…“ začal.

Gabriel se zhluboka nadechl a zavřel oči. V tu chvíli to ucítil. Přišlo to k němu jako nárazová vlna. Byla to jen chvilka, kdy polevil v ostražitosti, ale cítil to tak jasně, jako by to byly jeho vlastní pocity. To Aliothovo vyhoření, smutek z toho, že nemůže mít vlastní dítě, po kterém tolik toužil.

„Proč…“ vyrazil ze sebe a snažil se tu bolest dostat pod kontrolu.

„Myslím, že já jsem ta pohasínající hvězda. Proto mi to znělo tak důležitě.“ V jeho očích byl jen žal, ve kterém by se mohlo utopit snad celé město. „Myslel jsem, že dokážu něco vytvořit, že… po sobě člověk něco hodnotného zanechá, že jeho život nebude zapomenut. Ale poslední dobou si čím dál víc uvědomuju, že ať se snažíš sebevíc, jsi jen malinké

kolečko v příliš velkém soukolí. Nahradí tě stejně rychle, jako ses objevil."

Alioth byl ten typ člověka, jenž si život uměl užívat plnými doušky. Byl zábavný, rozhodný, dokázal o věcech přemýšlet. Zároveň to byl člověk, kterému je jakýkoli čas, ať už ho dostane sebevíc, vždycky málo. Miloval svůj život a představa, že ho ztratí, ho děsila i v tomto věku.

„Thí," promluvil po chvíli tiše Gabriel. „Tyhle *předpovědi* se málokdy vyplní, většina z těch lidí tu schopnost ani nemá!" snažil se ho uchlácholit, ale jeho slova měla úplně opačný efekt.

„Ale tys tam nebyl! Tys to neslyšel! Jestliže existuje takováhle *předpověď* o mým životě… o mý smrti…" hlas se mu zlomil.

Gabriel ale rázně zavrtěl hlavou. „Máš ještě spoustu času! Oproti mně jsi mladík." Věděl, že to, co říká, je pravda jen zčásti. Přál by si říct mu všechno, ale nemohl. I přesto je ale opravdu splněný sen žít osmdesát let ve třicetiletém těle. Nepociťovat bolesti a nemoci spojené se stářím. Oddálit smrt o další roky však mohli jen ti, kdo znali celou pravdu.

„Říkal jsi, že mě vyslechneš!"

„Já tě poslouchám, Thí, ale řídit svůj život na základě nějakých pochybných *předpovědí* je čiré zoufalství."

„Pak jsem zoufalec!" rozkřikl se Alioth a prudce vstal ze židle. „Podívej, s kým se taháš! Slavnej politik, co dohlíží na světovou populaci, kterej je tak nad věcí, že ho nezajímá ani nejmladší člověk na světě, a tenhle zoufalej malej zpěváček, co poslouchá stejně zoufalý lidi kolem sebe!"

Gabriel se také postavil. Ještě pořád měl ten zvláštní svíravý pocit, který ne a ne odejít. Stále nedokázal ty dveře úplně zavřít. „Thí," pronesl do ticha. Natáhl k němu ruku, ale on ji opět odmítl.

„Asi už půjdu," řekl a otočil se k odchodu.

Nemohl ho ale nechat odejít, a tak ho zase chytil. „Zůstaň.“ Jeho stisk byl silný.

Alioth na okamžik pevně semkl víčka, jako by přemýšlel, jak dál.

„Potřebuješ si odpočinout,“ pokračoval tichým, rozhodným hlasem Gabriel. „Promluvíme si o tom později a teď si užijeme společný čas. Chyběl jsi mi!“

Alioth se ani nepohnul. Neslyšně dýchal, stále sledoval svoji ruku v té jeho. Hlasitě vydechl a po několika neskutečně dlouhých vteřinách se mu konečně podíval do očí.

„Tak mě aspoň obejmi,“ špitl.

Gabriel se pousmál a přitáhl si ho k sobě.

KAPITOLA 3.

REEM

„Většina náboženství ze staré doby byla zakázána. Zůstala jen ta, která uctívala přírodu. Pokud se o vás zjistí, že zakázané náboženství praktikujete… ponesete si nemalé následky.“

Hned ráno jsem vyrazila do knihovny. Věděla jsem, že s tou *předpovědí* musím něco udělat. Sice jsem neměla nejmenší tušení, jestli mi moje pátrání přinese nějaké ovoce, ale nemohla jsem to jen tak nechat být.

Dnes byl předposlední den svátků *Midori*. Venku bylo nádherně, lidé kolem byli milí a nabití energií po několikadenním oslavování, bylo vidět, jak si to každý užíval. Sedm dní věnovaných naší Zemi, a především tolik důležitým stromům a vůbec veškeré zeleni, bez které bychom byli úplně v pytli. To si uvědomoval každý na tomhle zatraceném světě, a proto všichni oslavují, jak jen můžou. Jsou to krásné a poklidné dny. Mám je radši než *Hačibi*, kdy se pro změnu oslavuje důležitost včel, květin a samozřejmě i čaje. Všechny svátky jsou pojmenovány japonsky. Lidé jim tak děkují za tu obrovskou službu, kterou lidstvu prokázali. Jejich důležitost je díky vyvinutí *Lavetexu* v novodobé historii hluboce ukotvená a zcela nezpochybnitelná. Avšak já se s tímhle názorem nedokážu úplně sžít. Ano, chápu, co pro celý svět udělali, ale proč to dávat všem tak okatě najevo? Žijeme spolu v rovnováze. Japonci přece nejsou kvůli vyvinutí léku lepší než my ostatní.

Šla jsem po ulici, na jejímž konci se hrdě tyčila sněhově bílá budova ministerstva s nádhernou zelenou střechou. Pyšnila se plejádou exotických rostlin, které nebylo možno vidět nikde jinde. Při *Midori* byla střecha zpřístupněna veřejnosti. Dokud jsem bydlela s rodiči, nikdy jsme její návštěvu nevynechali. Za poslední tři roky jsem tam však nebyla ani jednou. Možná proto jsem si dala slib, že až dneska skončím v knihovně, půjdu se tam podívat.

Ale úplně první zastávka musela být jinde, potřebovala jsem se před tím velkým úkolem posilnit.

„Dobrý den," pozdravila jsem při vstupu do té nejlepší čajovny na světě. Jmenovala se *Domov* a bylo to tam opravdu jako doma. Vlastně mnohem lepší, protože tady se o každého hezky postarali. Navíc tu podávali vážně skvělý čaj. Když se za mnou zavřely dveře, ocitla jsem se v úplně jiném světě, který se mi nechtělo opouštět. Nadechla jsem se té nejbáječnější vůně na světě a užívala si tu chvíli.

„Dobré ráno," zašvitořila žena s fialovými vlasy a pronikavě zelenýma očima, připadalo mi, že byly možná až moc zelené, určitě je měla obarvené. Ještě nikdy jsem ji tady neviděla, ale i přesto působila jako důvěryhodná… bytost. Na sobě měla zelené šaty s dlouhými rukávy, které při každém pohybu tančily kolem jejího těla. Byla jako zjevení.

„Co si dáte?" zeptala se svým zpěvavým hlasem, když jsem se zastavila před pultem.

„Vzala bych si ibiškový čaj s sebou, prosím." Z batohu jsem vytáhla svůj červený hrnek s víčkem a podala jí ho. Žena se znovu usmála a dala se do přípravy mé objednávky.

Knihovna byla majestátní pětipatrová budova trojúhelníkového půdorysu. Uprostřed se nacházelo atrium plné zeleně – vzrostlých stromů, barevných květin a malého včelína. Samozřejmě nechyběly ani lavičky, na kterých jste mohli obdivovat

zdejší krásu, nebo se aspoň tvářit, že si čtete knihy. Bylo to úchvatné místo. Ráda jsem tam trávila čas. Dnes jsem však měla důležitou misi.

Odhodlaně jsem si sedla k dlouhému stolu, u kterého nikdo jiný nebyl, shodila ze zad batoh a vytáhla blok, do kterého jsem si zapisovala myšlenky. Na jeho deskách byl malý černý ptáček s korálkovým okem. Možná to bylo trochu divné, ale mně se prostě líbil.

Otevřela jsem ho a znovu si přečetla *předpověď* napsanou uspěchaným, leč precizním rukopisem:

tisíce dní a stovky let v pokoji nad krajem přejde
pak v hávu rudém
jak makový květ
z krve a popela přemocný démon vzejde
dvě ženy, jež společná krev pojí
z nichž jedna touží změnit svět
dvě sestry v boji proti sobě stojí
strašně krutým se stane jejich střet
a anděl
co z nebe k zemi spad
v děsné té bitvě náhle stojí
ten anděl udělá ve válce velký zvrat
když k vítězství se s jednou z těch žen spojí

Potřebovala jsem zjistit, kdo by mohl být ten padlý anděl a kdo démon. Měla jsem ale neblahou předtuchu, že tím démonem mám být já, což se mi moc nelíbilo, spíše mě to děsilo. Pokud budu uvažovat takhle… znamená to, že budu muset bojovat se svojí sestrou? Netvrdím, že je smyslem mého života, ale pořád je to moje sestra. Co by se asi muselo stát,

abychom se postavily proti sobě? Navíc je tu ještě někdo třetí. Anděl.

Vysunula jsem malou obrazovku a začala hledat informace o andělích.

„Padlý anděl, byl svržen z nebe…“ četla jsem.

Bible, svržení andělé, boj s démony, ďábel, archandělé Michael, Gabriel, Uriel, Rafael, stvoření světa, Adam a Eva. Čím víc jsem o tom četla, tím víc se mi tohle náboženství jevilo jako jedna velká fantasy propast. V tohle lidé skutečně věřili?

Narovnala jsem se na židli a rozhlédla se kolem. Naštěstí si mě vůbec nikdo nevšímal, i tak jsem ale měla zvláštní pocit z toho, že se tu šťourám ve věcech minulých a skoro zakázaných, protože veškerá náboženství ze staré doby… no, řekněme, že nebyla vůbec podporována. Slyšela jsem, že se někteří lidé tajně setkávají, aby tyto zvyky dál udržovali, ale taky jsem slyšela, že když vás načapou *saluki,* je z toho pěkný průšvih. Na druhou stranu, po tom, co jsem si tu přečetla, to naprosto chápu.

Každopádně to vůbec nevypadalo, že bych se někam pohnula. Stupidní *předpovědi*, nic v nich nedávalo smysl. Všechno to byly jen hloupé metafory.

Ještě jednou jsem se začetla do mýtu o stvoření světa a lidí (*to jako vážně?!*), když mou pozornost upoutal odkaz na jiný článek: „Ochutnali ze stromu poznání? Objev léku na nesmrtelnost.“

V článku se psalo o dvou lidech, o kterých jsem nikdy neslyšela. Jmenovali se Marie H. a Jakub H. Tvrdili, že objevili látku, která udržuje buňky stále produktivní. Buňky, co téměř neumírají, obnovují se stále dokola. Dokážou tak mimo jiné odvracet nejrůznější nemoci spojené se stářím. Článek byl z roku 1998 starého letopočtu. Nepsalo se tam nic o zastavení stárnutí, jen o vylepšených buňkách, ale měla jsem nutkání zjistit o těch tajemných vědcích něco dalšího. To se mi

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Píseň dlaska**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.